

РЕШЕНИЕ

№ 664

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10227** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Ш., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., с адрес [населено място], [улица], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ на РПЦ – С. на ДАБ против решение № УПВР – 164/25.09.2020г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Правят се възражения, че не е изяснена фактическата обстановка по случая, че административният орган не е възприел правилно причините за напускане на страната по произход. Същите са както лични, така и свързани с общата обстановка в А.. Доказват се основателни опасения от преследване. Не е обсъдена ситуацията в страната по произход, предвид принципа на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Прави искане за връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания по прилагането на закона.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Ч., прави искане за отхвърляне на жалбата

като неоснователна. Посочва, че жалбоподателят не е заявил причини, въз основа на които може да получи международна закрила. Представя писмени бележки.

Прокурор Г. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД09- ВР – 832 от 16.09.2020г. на РПЦ — С., отдел „ПМЗ — кв. Военна рампа, подадена от А. Ш., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане], етническа принадлежност - пащун, вероизповедание: мюсюлманин, сунит, семейно положение — женен. ЛНЧ7000748095. Личните данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На датата на регистрацията на чужденеца са връчени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Предоставен му е и Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут в приемни на ДАБ при МС.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП – 6348/16.09.2020г. По време на интервюто А. Ш. е заявил, че е напуснал нелегално А. през П., И. и Турция. След това влязъл нелегално в България, с уговорка с трафикант да премине в С., но бил задържан в С.. Не е подавал молба за закрила в друга държава. Никога не е бил арестуван или осъждан, не е имал никакви лични проблеми в държавата си по произход и не твърди да е бил политически ангажиран, или да е имал проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност. Не е бил обект на заплахата или насилие. Като причина за напускане на страната по произход посочва инцидент на неговия баща с талибаните през 2017г. – 2018г. Напуснал дома и селото си и заживял в К.. Оженил се, понастоящем съпругата и децата му са в К., а майка му и братята са при вуйчото в провинция Л.. Талибаните го търсели и в К., но не е подавал жалби в полицията, защото е безпредметно да се оплаква там от хора, които живеят в неговото село. Реално никой не го е наранявал. Целта на напускане на страната по произход е била да дойде в Европа и впоследствие да доведе и семейството си. Относно възможностите за преселване в безопасни части на А. посочва, че са малко местата, където властта има пълен контрол.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД–423/07.08.2020г. относно А., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, някои части от страната се контролират от въоръжени бунтовнически групи. Като цяло обаче гражданските власти поддържат контрол върху официалните сили за сигурност, въпреки че понякога представители на последните действат независимо. На 29 февруари 2020г. между САЩ и талибаните е подписано споразумение за установяване на мир, съгласно което САЩ и съюзниците им в НАТО ще изтеглят останалите свои войски в следващите 14 месеца, а талибаните няма да позволяват в областите под техен контрол действия на екстремистки групи. Споразумението ще доведе до прекратяване на продължаващия 19 години конфликт, воден от талибаните срещу всички афгански правителства и западните им съюзници след ноември 2001г. Относно възможностите за вътрешно разселване е посочено, че няма достатъчно доказателства да се предполага, че талибаните имат мотивацията или способността да преследват сътрудници на ниско ниво в К. или други области, които са извън техния контрол. Талибаните могат да проследяват човек, който се премести в

друга зона само в случаите на „добре познати или позиционирани опоненти“. Посочва се, че може да бъде по – трудно за талибаните да намерят човек в градските райони. Делът на насилието в К. е малък и не е на ниво, при което един завърнал се, дори такъв без семейство или друга мрежа за подкрепа и без преди това да е живял в К., би се изправил пред сериозна и индивидуална заплаха за живота си поради базразборно насилие.

В хода на образувано производство по общия ред административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение №УПВР – 164/25.09.2020г., с което е отхвърлил молбата на А. Ш. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в А. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и представена докладна записка от 15.10.2020г. на служител в отдел „ПМЗ - [жк] за това, че А. Ш. е напуснал самоволно повторно общежитието на отдел „ПМЗ –[жк].

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 08.10.2020г., жалбата срещу него е подадена на 14.10.2020г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл.70 ал.1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-419 от 08.06.2017г. (л.8), в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Не е основателно възражението за допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила при преминаването от производство по общия ред в ускорена процедура. Такава законова възможност е регламентирана в разпоредбата на чл. 70, ал.1 от ЗУБ, съгласно която, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 10 работни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл.13, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а именно, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на закона и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основания за предоставяне на статут.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода, че жалбоподателят не посочва никакви конкретни причини за основателни опасения от преследване. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни,

административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми със силите за сигурност, нито с властите поради религиозната си и етническа принадлежност. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Причините за напускане на страната по произход са желание да се премести заедно със семейството си в Европа. Правилно при данните от интервюто е прието, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, при което е приложим чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, достатъчно основание при липсата на предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ молбата за международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна. Мотивите за напускане на страната по произход, посочени като желание да се преместят със семейството му в Европа са извън предметния обхват на ЗУБ, съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Доказателство в тази насока е обстоятелството, че чужденецът два пъти напуска самоволно центъра, в който е настанен, без да изчака окончателното приключване на съдебната процедура по обжалване на акта, с който му е отказана международна закрила. Също така жалбоподателят не е имал намерение да подаде молба за закрила, а да премине нелегално с помощта на трафикант в С., като молбата е подал едва след задържането му от българските власти. Съвкупно преценени данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ, а опасенията от преследване, свързани дори не лично с него, а с неговия баща са несъстоятелни и посочени с цел мотивиране на причини за подаване на молба за закрила и провеждане на производство по ЗУБ.

Относно статута на бежанец, обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г., нито посочените лични причини за напускане на страната по произход. Чужденецът не сочи реални действия на преследване, предприети спрямо него. Той не е бил заплашван, нито пък насилван или изтезаван. На фона на изложените мотиви в бежанската история на лицето би могло да се направи обоснован извод, че в конкретния случай става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозната си принадлежност. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване.

Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо афганистанския гражданин не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. А. Ш. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Конфликтът с баща му не е по посочените по-горе основания, а е с криминален характер. Същият не касае пряко жалбоподателя. Доказателство в тази насока е обстоятелството, че майка му и братята му са останали да живеят в А. и спрямо тях няма посегателства, нито спрямо съпругата и децата на заявителя, които живеят в К.. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно. Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че А. Ш. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал. 1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Видно от справка вх. №МД - 423/07.08.2020г., насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на

несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в същата справка, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Атаките от страна на талибаните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. б от ЗУБ, както и по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Съществува възможност за вътрешно разселване по чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ. Видно от справката, столицата К., в която живеят съпругата и децата на А. Ш. е безопасна територия по смисъла на цитираните разпоредби, до която може сигурно и законно да се пътува и да се получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква жалбоподателят да се установи там.

Не са налице и визиранията в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ предпоставки за забрана за връщане на територията на страната по произход. Няма данни за никаква заплаха за живота и свободата на чужденеца по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 43-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. Ш., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., с адрес [населено място], [улица], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ на РПЦ – С. на ДАБ против решение № УПВР – 164/25.09.2020г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал. 1

във вр. с чл.13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: